

Ilse Gevaert

ÉÉN ARM, ÉÉN STEM

Ze is op-en-top Gentse, maar in New York jaagt ze haar grote droom na. Zangeres Ilse Gevaert is een vechter én een winnaar, ook al is ze niet perfect. Ze werd geboren met slechts één onderarm. "Ik zie mijn prothese als een teken van kracht. Ik sloeg er pesters mee op het hoofd." Een babbel met een sterke madam.

Hoe zou jij je muziek omschrijven?

Ik probeer een verfrissende interpretatie te maken van popmuziek. Ik vind het belangrijk dat muziek een echte en persoonlijke boodschap overbrengt. Tegenwoordig horen we vaak songs waarin ik me als mens nog amper kan herkennen. Nummers over opscheppen, geld en vrouwen. Ik probeer een tegenreactie te bieden daarop.

Hoe red je het daar als 'Vlaams meisje' in Amerika?

De eenzaamheid was altijd een groot gevecht, een innerlijke strijd. Ik miste mijn familie en vrienden en de constante armoede en tegenslag leken maar niet op te houden. Tijdens mijn eerste auditie lieten ze me zelfs niet zingen. Ik heb uren en uren mijn beurt afgewacht. Om middernacht sloten ze gewoon de deuren en ben ik terug naar huis moeten gaan zonder aan bod te komen. Maar de week erop stond ik er als eerste terug. Die typische Gentse koppigheid en trots kwamen bovendien. Uiteindelijk gaven ze me een kans.

Heb je ooit gedacht: 'genoeg, ik stop ermee!'

Ikzelf niet, maar mijn lichaam wel. Ik zong zoveel dat ik mijn stem verloor. Het leek wel het einde van mijn carrière. Ik kon de operatie niet betalen en ik zat echt in de put. Die periode was de donkerste die ik ooit meemaakte. Na een week belde de dokter me op. Hij bood me een testprogramma aan, een nieuwe lasertechniek die misschien kon helpen. Het lukte. Later heeft deze techniek ook Adèle's stem gered. Nu vind ik het grappig dat ik een testpersoon was voor haar. (lacht)

Wat is het spectaculairste dat je al hebt meegemaakt tijdens je carrière?

Het coolste moment was toen Michael Douglas na een optreden op me afstapte. Hij zei: 'Wow, that was amazing. I loved it!' Ik was toen zo verlegen dat ik hem snel bedankte en dan meteen wegliep. (lacht)

"Het is vaak moeilijk geweest me 'anders' te voelen"

Je hebt maar één arm, hoe voelt het om 'anders' te zijn en toch op een podium alle aandacht naar je toe te trekken?

Het is vaak moeilijk geweest me 'anders' te voelen. Ik dacht ook lange tijd dat de muziekindustrie geen mensen zou willen aanvaarden die niet 'perfect' zijn. De entertainmentbusiness lijkt zo op uiterlijk gericht tegenwoordig. Maar het publiek dacht er anders over. Mensen voelden mijn verhaal en emotie doorheen de liedjes. Toen mensen in tranen op me af liepen en zichzelf in mijn nummers herkenden, wist ik dat ik me niet mocht laten stoppen door wat de industrie wil.

En sinds kort staat er een tattoo op je prothese.

Ik wilde er een beetje plezier mee hebben, het niet zien als iets slechts. Daarom koos ik voor een tattoo van een phoenix, een mythische figuur die uit de as kan herrijzen. 'Phoenix' is ook de titel van het poëtisch intermezzo op mijn 'I Am Human' album. Ik heb ook nog een prothesearm zonder tekening op. Ik kan dus switchen. Niet veel mensen kunnen dat zeggen, hé. (lacht) •

www.ilsemusic.com

Tekst: Shauni Defern